

Elrabolt városok

Kincses Kolozsvár, Erdély lágy ölén!
 Ugy érzem, most is enyém vagy, enyém!
 Arad! magyar szív gyászos temploma!
 Téged sem feledhet bus szívem soha!
 Versec! Temesvár! bájos Délvidék!
 Sirva tünődöm, láthatlak-e még?
 Komárom! Kassa. szent városok!
 Szívem értetek s Pozsonyért zokog!
 Ó, Igló, Lócse! Tátra gyöngyei!
 Értetek hullnak szemem könnyei!
 Köröskörül ellenség lett az ur,
 S magyar testvérünk ott maradt rabul.
 Magas hegyormok! mély tengerszemek!
 Szívem értetek úgy fáj, úgy remeg!
 Ha vissza nem nyerhetnélek sohsem,
 Megrepedne tán szegény, bus szívem.
 De mint pásztortűz vak éjtszakán,
 Színes szivárvány vad vihar után:
 Felcsillan a remény bánat éjjelén...
 Ébredj magyar! Parancsszóra ne várj!
 Hisz rabtestvérünk szivrepesve vár!
 Az elrablott, lopott tündérlájakat
 Ellenség kezén hagyni nem szabad!
 Szólalj meg hát harsogó trombita!
 Indulj már, indulj, hős magyar baka!
 Megálliatok! ... Ne még! ne még!
 Segítséget küld talán az ég!
 Ne hulljon már több drága honfivér...
 Rabtestvérem, tűrj, higgy és — remélj!

F. H. A.

Tihany

Tihanynak bérctetőjén, a Balaton felett,
 Sötétben és némán áll egy ódon épület;
 Csendes kolostorával az Urnak temploma,
 Falán, majd ezredévek van vésve szent nyoma.

Alatta mély üregben nyolcszázados sir áll,
 Hol álmaik alussza András magyar király;
 A sir felett a templom két tornyán kereszt,
 Mint két imádkozó kéz a mennyekhez fölsed.

S ha mélyen, ünnepélygel a méla alkonyon
 Megcsendül a harangszó e tisztes ormokon,
 Mint nyögdelő sóhajtás repül a légen át,
 Középen átveli a Balaton tavát.